

Zelena majčka

Ko sem bila majhna, sem imela zeleno majčko. Svetlo zeleno. S kratkimi rokavi. Z rožicami. Z rožnato obrobo na robu rokavov. Nosila sem jo ves čas, v šolo in doma. Imela sem jo dolga leta, pravzaprav je nekako rasla z mano. Prerasla sem jo na tisti turobni zimski dan, ko smo pokopali mojo babico. Mamo Angelco.

Mame Angelce se ne spomnim prav dobro. Bila je mama moje mami in živela je daleč stran od nas. Nismo se veliko obiskovali, morda vsako leto. Spomnim se, da jo je mami klicala vsak dan in da sta govorili zelo dolgo. Vedno, ko sem jo obiskala, mi je dala žvečilne, tiste rožnate, znamke Orbit. Dala mi jih je cel paketek in vse sem vedno požvečila že na poti domov. Imela je ogromno knjig, cela njena soba je bila ena sama knjižna omara, polna knjig vseh vrst, največ pa je imela debelih romanov. Veliko je brala. Imela je tudi najmehkejše roke. Mami je rekla, da ni v življenju nikoli uporabila kreme, ampak je kljub temu imela čudovito kožo.

Mama Angelca je veliko pila. V alkoholu je poskušala utopiti svojo osamljenost in svoje trpljenje. Njen mož jo je pretepal in bil je grozen človek. Ko je mami odraščala, je oslepel in mama Angelca je bila primorana do njegovih zadnjih trenutkov skrbeti zanj. Njenega trpljenja ni bilo nikoli konec. Alkohol je naredil svoje in odpovedale so ji ledvice. Odpeljali so jo v bolnišnico v Ljubljani in z mami sva jo šli nekega pomladnega dopoldneva obiskat. Šli sva z avtobusom in vso pot do tja sem razmišljala o tem, kako mi bo dala žvečilne in kako bo stisniti njeno roko. Nisem bila dovolj stara, da bi razumela težo položaja. Verjela sem, da je njeno stanje le začasno, da bo kmalu lahko šla domov k svojim knjigam. Čakalnica je bila polna žalostnih ljudi in vzdušje je bilo turobno, na nas pa je pritiskala še močna rumeno-bela svetloba. Moja zelena majčka je postala strupeno zelena, kot žaba, in je bila v čakalnici tujek. Ko sva prišli k njej, sva si morali najprej temeljito umiti in razkužiti roke, dobili sva kirurški halji in čepici. Kar naenkrat je vse postalo zelo resno in obšel me je tisti neprijetni občutek v želodcu.

Njena soba je bila za razliko od čakalnice temna, prijetno temna, taka, da bi se v njej dalo lepo zadremati, vendar je bil zvok vseh naprav, na katere je bila priključena, preveč moteč. Najprej sem zagledala naprave. Šele nato njo. Ni mogla govoriti in še danes nisem prepričana, če je sploh vedela, kdo sva. Mami me je prijela za roko in jo ponesla do njenih, še vedno so bile enako mehke, le da so bile zdaj hladne. Najprej je njena dlan le mrtvo ležala v moji, potem pa jo je stisnila in me pogledala v oči. Takrat so se mi ulile solze in niso in niso nehale teči. Nič nisem mogla izdavi iz grla, lahko sem le jokala. Ne spomnim se, da bi do tistega trenutka kadarkoli tako jokala. Bilo je, kot bi pritekale solze, ki sem jih nabirala vse svoje otroštvo. Najin čas z njo je kmalu potekel in odšli sva v tišini, skozi isto turobno čakalnico po belih temnih hodnikih in ven.

Umrla je nekaj mesecev za tem. Bil je čas novoletnih počitnic, ura je bila sedem zjutraj in spala sem še, ko sem slišala, da mami joče. Tuli. Poklical jo je njen brat

in ji povedal. Takrat nisem jokala. Nisem in nisem se mogla pripraviti do tega. Ničesar nisem več čutila, seveda sem bila žalostna, da je umrla, jokati pa nisem zmogla. Mami je isti dan pripravila smrečico in okraske, oči pa lučke.

Prišel je čas pogreba. Mami je odšla par dni prej, da je bila z brati in da je pomagala vse pripraviti. Da se je dokončno poslovila od nje. Morala je biti sama. Jaz, moja brata in oči smo do odhoda čakali doma in nismo počeli nič posebnega. Nad mano je visela moja ravnodušnost in me tiščala k tlom, da se enostavno nisem mogla pobrati. Prvič nisem mogla zaspiti, ker je bolečina v mojih prsih bila prehuda, in prvič nisem imela energije, da bi karkoli počela. Vse tiste dni sem bila v isti zeleni majčki in nisem imela moči, da bi si jo preoblekla.

Ostala je na meni, pod črnim puloverjem, tudi ko smo šli na pogreb. Vozili smo se več ur in končno prispeli do hiše mame Angelce. Mami je bila v kuhinji. Moja brata sta prva planila nanjo, nato oči, ostala sem samo še jaz. Pozdravili sva se in objela sem jo. Končno sem lahko zajokala. Izvila se je iz objema in se mi zasmejala, ni vedela, zakaj jočem, jaz pa sem se je še vedno trdno držala kot klop. Ostala sem tako, držeč se zadnjih trenutkov svojega otroštva. Mami mi je nalila breskov sok, da sem lahko splaknila solze po grlu, in šli smo v babičino sobo. Knjige so bile še vedno tam, kjer jih je pustila, le da je bilo zdaj okoli njih polno ljudi. Na mizici v kotu je bila njena slika in pa vejica v blagoslovljeni vodi, da si jo lahko pokropil. Mami je veliko pomenilo, da smo vsak posebej še nekaj zmolili, vendar je bila moja glava prazna. Tistih nekaj trenutkov, ko naj bi molila, sem le strmela v njeno sliko in mislila na nič. Odpeljali smo se do cerkve, bil je čas, da se babica pokoplje. Pogrebna slovesnost je v mojih mislih meglena, spomnim se golaža, ki smo ga jedli po pogrebu, in tega, da me je zeblo do kosti.

Ko smo prišli tistega dne domov, sem slekla zeleno majčko in je nisem nikoli več oblekla.